

ANNIES LEKKE BRUG

Borre is vandaag nog maar net op tijd op school. Of eigenlijk: net te laat. De bel is al gegaan. Hij holt over het schoolplein en vliegt de deur door. Daar staat opeens Halter Annie, Elles nicht, in de gang. 'Hé Annie,' puft Borre. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. 'Wat doe jij hier?' 'Ha die Borre,' zegt Annie. 'Ik ben aangenomen als conciërge. Vanaf vandaag werk ik hier op school.' 'O, wat tof, joh,' zegt Borre. 'Gefeliciteerd met je nieuwe baan!' 'Dank je. Maar Borre, vertel eens.' Annie trekt een ernstig hoofd. 'Waar kom jij zo laat vandaan?' Uit haar kontzak diept Annie een potloodje en een opschrijfboekje op. Als je te laat op school bent, moet je je bij de conciërge melden. En beter heb je een goede reden waarom je niet op tijd bent, anders laat de directeur je op woensdagmiddag nablijven. 'Ik eh...,' stamelt Borre. Hij kan zo snel even niets verzinnen, dus vertelt hij de waarheid maar. 'Ik heb me verslapen.' 'Ja, ja...,' bromt Halter Annie. 'Smoesjes! Daar trap ik dus mooi niet in. Ik schrijf op dat de brug openstond.' 'Maar Annie,' zegt Borre. 'Er is helemaal geen brug op weg van mijn huis naar school.'

'Och, dat weet de directeur toch niet,' zegt Annie. Ze geeft Borre een knipoog. 'En dit is een veel betere reden om te laat te komen dan "ik heb me verslapen". Wie zegt dat nou als hij te laat op school komt? Wil je zo graag nablijven?' Annie krabbelt wat in het opschrijfboekje en steekt het terug in haar zak. 'Zo, dat is dat,' zegt ze. 'Kom, ik loop even met je mee naar je klas.' Samen wandelen ze de gang door. Annie vertelt enthousiast hoe blij ze is met haar nieuwe werk.

'Weet je wat nou zo grappig is?' zegt ze zonder een antwoord te verwachten. 'Ik heb nooit op school gezeten. Mijn ouders vonden dat onzin. Ze hebben mij zelf thuis lesgegeven. Iedereen zei toen: "Dat is niet goed! Dat kind moet naar school, anders krijgt ze later nooit een fatsoenlijke baan!" En nu werk ik gewoon op een school!' Ze staan voor Borres lokaal. Annie roffelt met haar knokkels een stukje Dreundeun op de deur. Meester Detlef doet open.

'Ha Detleffie,' zegt Halter Annie. De meester kleurt rood. 'Hier is Borre. Hij had een lekke band,' vervolgt Annie, alsof ze het niet ziet. 'Kom maar vlug binnen, Borre,' mompelt meester Detlef met zijn ogen neergeslagen, en hij trekt de deur snel achter Borre dicht.

AR TSJENNEMIES PIJLTJE

Borre gaat op zijn plek naast Ovi zitten. 'Oké, topografie,' zegt de meester, meer tegen zichzelf dan tegen de klas. Hij recht zijn rug, slaakt een zucht en rolt de kaart van een land vol rode stippen met onmogelijke namen uit. Met de houten aanwijsstok tikt hij de dikste stip aan. 'Hoe heet de hoofdstad van Doewadiddie?' vraagt hij de klas. Maar nog voor Manfred, de enige Doewadiddiaan in de klas, zijn vinger kan opsteken en "Diddiedam-Diddiedoe" kan antwoorden, zoekt er plots een papieren pijltje, zo door een open raampje, Ovi's oor in. 'Au!' roept hij meer van schrik dan van pijn. 'Wie was dat?' roept meester Detlef verbaasd. Door het venster zien hij en de leerlingen nog net iemand met een blaaspijp de hoek om rennen. Maar het gaat allemaal te snel om goed te kunnen zien wie het is. Ovi trekt het pijltje uit zijn oor. Er staat iets op geschreven. Ovi rolt het pijltje uit. Het is een briefje. 'Laat eens lezen,' zegt de meester. Hij neemt het briefje van Ovi aan. 'Het is maar goed dat ik vorige week bij de dokter m'n oren heb laten uitspuiten,' zegt Ovi.

'Hè bah, Ovi,' zegt de meester.
'Dat wil toch niemand weten? Dat is toch vies?'
'Nee, juist niet. M'n oren zijn weer lekker fris schoon nu,' zegt Ovi haast trots. 'Dat is maar goed ook, anders zat dat briefje nu helemaal onder de dikke klodders...'
'Hou je mond,' onderbreekt meester Detlef hem.
'Ik wil het niet horen. Bah, ik word er echt een beetje misselijk van.'
'Oorsmeer,' klinkt het vanachter uit de klas, te zacht om te weten wie het zei, maar net hard genoeg om het te kunnen verstaan.
'Juist,' zegt de meester met een vies gezicht.
'Dat dus. Bedankt.'
Hij schudt even met zijn hoofd en begint dan hardop de brief voor te lezen:

Detlaf,

Zoals je wel zult weten bevindt de wisselbeker gewichtheffen zich sinds vandaag, na al die jaren, weer tussen de muren van jouw school, basisschool De Appel flap. Dit kan ik, dat begrijp je wel, niet over mijn kant laten gaan. Ik wil weer strijden om die prijs, en nog wel vandaag. Ik verwacht je over een half uur op het schoolplein van basisschool De Soepstengel. Ik zorg voor de halters.

*Heb lef of wees laf,
Ar Tsjennemie*

De hele klas is in rep en roer. Een wedstrijd gewichtheffen? Dat klinkt spannend. Maar meester Detlef is toch helemaal niet sterk? Zo ziet hij er tenminste niet uit. En wie is die Ar Tsjennemie?
'Dat is de meester van groep 6 op basisschool De Soepstengel,' weet Marien Jonkers.
'Hij is onze buurman. Hij is een slungelige slampamper. Die kunt u makkelijk hebben, meester Detlef!'
'Detlef! Detlef! Detlef!' begint de hele klas nu te dreunen.
De meester probeert zijn leerlingen stil te krijgen.
'Iedereen stil nu!' roept hij in een zinloze poging om boven de kinderen uit te komen. 'Ik heb geen idee waar die Ar Tsjennemie het over heeft en ik ga niet gewichtheffen. We hebben zo meteen geschiedenis. Ik heb een prachtige les voorbereid over Karel de Blote, jullie weten wel, die van de kleren van de keizer...'
Maar niemand luistert. Iedereen is door het dolle heen. Hun meester zal die Soepstengel weleens even mores leren.
'Ik haal die wisselbeker wel even uit de prijzenkast op de gang,' biedt Borre aan. Nog voor meester Detlef heeft kunnen zeggen dat Borre moet blijven zitten en hij die beker sowieso niet in de prijzenkast zal vinden, is Borre de klas al uit gestapt.

DE PRIJZENKAST EN DE ZOLDER

Op de gang ziet Borre Elle staan.

Elle zit een groep hoger.

'Wat doe jij hier?' vraagt Borre.

'Ik ben eruit gestuurd,' zegt Elle met een verveeld gezicht.

'Waarom dat?'

'Ik doe blijkbaar niet normaal,' zegt Elle.

'En van juffrouw Ans mag ik pas terug naar binnen als ik "weer normaal kan doen".'

'Ah, dan heb je genoeg tijd om mij even te helpen,' zegt Borre. 'Ik ben voor meester Detlef op zoek naar de wisselbeker gewichtheffen.'

'Mij best,' zegt Elle. 'Alles beter dan de rest van m'n leven hier staan wachten op niets.'

Samen lopen ze naar de prijzenkast. Borre voelt aan de glazen deur. Die zit op slot. De sleutel ligt natuurlijk waar kastsleutels altijd liggen. Elle gaat op haar tenen staan en voelt boven op de kast. Haar vingers zakken weg in een centimeters dikke laag stof. Ze woelt er even doorheen en, ja hoor, daar voelt ze het sleuteltje al. Ze pakt het van de kast, blaast het pluis eraf en steekt het in het roestige slotje. Met een kraakje en een piep slaan de glazen deuren open. Die kast zal wel in geen jaren open of dicht geweest zijn. Wat een stof! Alle bekens en trofeeën zitten eronder.

Een voor een nemen Borre en Elle ze uit de kast.

Aan hun shirtjes vegen ze het stof van de gegraveerde plaatjes af. Anders kunnen zij ze niet lezen, zo smerig zijn ze.

'Derde prijs touwlopen 1986,' leest Borre voor.

'Dat is hem niet.'

'Wisselbeker zaktrekken,' zegt Elle.

'Tweede prijs spijkertjehappen 1977. Nee.'

'Troostprijs koekpoepen 1981. Nee, dat is hem ook niet...'

Als Borre en Elle alle bekers en trofeeën uit de kast bekeken hebben, komen ze tot de conclusie dat de wisselbeker gewichtheffen er niet bij zit. 'Waar kan dat ding dan zijn?' vraagt Borre zich hardop af.

Elle denkt even na.

'Misschien op zolder,' zegt ze dan. 'Daar staat allemaal oude troep. Dat heb ik gezien toen ik een keer voor straf van juffrouw Ans daarboven de boel moest opruimen. Maar dat heb ik niet gedaan. Juffrouw Ans is bang voor spinnen, dus die ging echt niet kijken of ik alles wel netjes aan kant gemaakt had.' Achter elkaar aan klimmen Borre en Elle de steile trap naar de zolder op. Boven gekomen drukt Elle tegen het luik. Met een luide kraak gaat het open. Het is er pikdonker. Als zijn ogen aan het duister gewend zijn, ziet Borre het knopje van het licht. *Klik*, knipperend springt een tweetal tl-buizen aan. Overal staan oude, verlepte decorstukken van groep 8-musicals van wie weet hoelang geleden. In een hoek staan drie kartonnen dozen.

'Als die beker hier ergens ligt,' zegt Borre, 'dan zal het wel in een van die dozen zijn.'

Hij maakt er een open.

'Ah, schoolmelk,' zegt hij met kriebels in zijn neus van het opwarrelende stof. Hij bekijkt de houdbaarheidsdatum onder op een pakje.

'9 juli 1993. Nee, die is niet goed meer.'

Elle trekt de volgende doos open.

Die zit tot de rand toe vol met helemaal niets.

Borre kijkt in de laatste doos.

'Jammer, die beker zit er niet in,' zegt hij. 'Maar het is wel tof. Het zijn allemaal oude schoolkranten.' Borre haalt een stapel uit de doos en bekijkt de voorkanten.

'O, kijk deze,' zegt hij. 'Dit is een foto met gewichtheffen erop!'

Op de voorpagina van de oude schoolkrant staan twee magere jongetjes in een sportpakje. Ze kijken beteuterd naar een meisje dat met de ene hand een prijsbeker in de lucht houdt en met de andere een grote halter. 'Maar dat lijkt m'n nicht Annie wel,' zegt Elle verbaasd. Nu herkent Borre het meisje op de foto ook. Het is Halter Annie, alleen dan veel jonger. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes.

'En kijk eens wat er onder die foto staat:

"Winnares wisselbeker gewichtheffen".'

'Ze was altijd al goed met halters,' zegt Elle.

'Maar dit is toch een beetje vreemd,' zegt Borre.

'Annie vertelde me net op de gang dat ze helemaal nooit op school gezeten heeft. Dan kan ze ook niet meegedaan hebben aan een wedstrijd tussen basisschool De Appelflap en basisschool De Soepstengel.'